

Ruzie en het weer goed maken

Op de Agenda van www.duiven-post.nl had ik begin oktober per ongeluk een zondagse thema-dienst gepost over: *familievetes*. Want meestal is er de eerste zondagmiddag van de maand in Zevenaar een soort inloop-kerkdienst over levensvragen, zoals: waarom wil ik een relatie? Of: hoe maak ik iets van mijn leven? (www.duiven-velp.nl/actueel.php#1) Maar juist afgelopen oktober ging die themadienst niet door. Ik belde de redactie van de *Duivenpost*: die kon de aankondiging weer snel weghalen.

Zo snel als de aankondiging weg was, zijn familievetes zelf dat meestal niet. Daarom heten het *vetes*: ruzies die heel lang blijven duren. Ooit hoorde ik een hulpverlener zeggen: boos *worden* is OK, boos *blijven* niet. Maar wie zal beweren dat het gemakkelijk is om *niet* boos te blijven? Er gaat iets wringen, ergernissen stapelen zich op, en dan is er die druppel die de emmer doet overlopen. Dat voorval. En dan verbreken we in een boze bui zomaar de relatie, en laten dat dan zo.

Mijn vrouw en ik kennen een Iraanse twintiger die in Nederland geboren is, jaren in Iran heeft gewoond, maar nu weer hier studeert. Via Ali (niet zijn echte naam) leren wij ook iets over het leven daar. Hij kan vergelijken. Daar, in Iran, in het Midden-Oosten, maakt iedereen met iedereen ruzie, valt hem op. Iraniërs voor en tegen Khamenei of de sjah. Sjiieten tegen Soennieten. Arabieren tegen Iraniërs (en tegen Palestijnen).

Ook in zijn eigen familie lopen diepe scheuren. Een oom is miljonair en weet dat zijn nicht een zoontje heeft met suikerziekte. Vanwege de boycot tegen Iran wordt de insuline schaars en onbetaalbaar. Het begint een zaak van leven of dood te worden. Maar denk niet dat de rijke oom helpt. Want ooit beloofde hij zijn zwager of een neef werk in zijn bedrijf, maar nam toen toch een ander aan, en sindsdien staat hij in de familie te boek als een vette egoïst... En dat blijft dus etteren. Zelfs als de nood aan een kind komt...

In Nederland werkte Ali een tijdje bij een Iraanse landgenoot die een restaurant runt. Die schold zijn personeel steeds verrot om kleinigheden. Onze vriend vertrok daar, en ging bij een Chinees werken. Ook die baas schold zijn personeel met grote regelmaat de huid vol, ook zijn eigen vrouw. Respectloos, vond Ali. Nu heeft hij besloten dat hij bij een Nederlandse baas werk wil zoeken. Hij ziet verschil. Natuurlijk vallen ook Nederlanders wel tegen elkaar uit. Maar - valt Ali op - hier is het besef veel groter dat gescheld en geschreeuw *niet normaal* is. Dat je dan iets goed te maken hebt.

Natuurlijk. Dit zijn anekdotes. Bovendien is ook onze Ali zelf heetgebakerd. Hij kent zijn Iraanse trots. Hij weet hoe ook hij een man is met zo'n opvoeding. Een vriend die hem ooit hielp, wordt zomaar een vijand. Nou ja, niet zomaar. Maar omdat hij... En dan is het dus: einde van de relatie. Klaar. Punt. Uit. Toen wij een keer zo'n ruzie van hem meemaakten, begon ik maar es over de (on-)mogelijkheid om iets weer goed te maken. Waarom of wanneer zou je je daarvoor inspannen?

Inderdaad. Dat is een andere wereld. Achter zulke vragen zit twintig eeuwen christendom. Jezus. Ali heeft dat haarscherp door. Juist omdat hij een andere cultuur gewend is. Waar ruzie normaal is. En goedmaken zeldzaam. Zeker als je geen enkel belang meer hebt bij de ander. Vrede met een ander *nastreven*??! Tja. Lastig. En ja, je draagt jezelf wel mee... Tja. Dat heb ik zelf dan ook weer.

Rob Nijhoff, 16 november 2019; reacties: predikant@duiven-velp.nl